

Sanan miekka terässä

Ap.t 17:1–15

1. Kuljettuaan Amfipoliin ja Apollonian kautta he tulivat Tessalonikaan, jossa juutalaisilla oli synagoga.

2. Tapansa mukaan Paavali meni sinne heidän luokseen ja **keskusteli** kolmena sapatina heidän kanssaan, **lähtien Kirjoituksista**.

3. Hän selitti ne ja osoitti, että **Kristuksen piti kärsiä ja nousta kuolleista**, ja sanoi: "Tämä Jeesus, jota minä teille julistan, on Kristus."

4. Muutamat juutalaisista uskoivat ja liittyivät Paavalin ja Silaksen seuraan, samoin suuri joukko jumalaapelkääviä kreikkalaisia sekä monet ylhäiset naiset.

5. Silloin juutalaiset joutuivat kiihkön valtaan. He ottivat mukaansa torilla oleskelevia kelvottomia miehiä, haalivat kansaa koolle ja nostivat kaupungissa mellakan. He ryntäsivät Jaasonin talon edustalle ja etsivät Paavalia ja Silasta viedäkseen heidät kansan eteen.

6. Mutta kun he eivät näitä löytäneet, he raahasivat Jaasonin ja muutamia muita veljiä kaupungin johtomiesten eteen ja huusivat: "Nuo koko **maailman villitsijät** ovat tulleet tännekin,

7. ja Jaason on ottanut heidät vastaan. Kaikki he toimivat vastoin keisarin säädök-

siä, kun sanovat **kuninkaaksi** toista, erästä **Jeesusta**."

8. Näin he saivat kiihdyksiin väkijoukon ja kaupungin johtomiehet, jotka tämän kuulivat.

9. Nämä ottivat takuut Jaasonilta ja muilta ja päästivät heidät menemään.

10. Heti yötä myöten veljet lähettivät Paavalin ja Silaksen Beroiaan. Sinne saavuttuaan he menivät juutalaisten synagogaan.

11. Nämä olivat mieleltään **jalompia** kuin Tessalonikan juutalaiset. He **ottivat sanan vastaan hyvin halukkaasti ja tutkivat joka päivä Kirjoituksista, oliko asia niin**.

12. Monet heistä tulivat uskoon, samoin useat ylhäiset kreikkalaiset naiset ja miehet.

13. Mutta kun Tessalonikan juutalaiset saivat tietää, että Paavali myös Beroiassa julisti Jumalan sanaa, he tulivat sinnekin yllyttämään ja kiihottamaan kansaa.

14. Silloin veljet lähettivät heti Paavalin matkaan rannikolle, mutta Silas ja Timoteus jäivät Beroiaan.

15. Paavalin saattajat veivät hänet Ateenaan saakka ja lähtivät paluumatkalle. Mukanaan heillä oli käsky Silakselle ja Timoteukselle, että nämä mitä pikimmin tulisivat Paavalin luo.

Mitä sanomaa sinä jaat ympäristöösi?

Millaista viestiä sinun elämäsi jakaa ympärillä oleviin ihmisiin? Koetko olevasi heille kuin "maailman villitsijä"? Jos koet, olet hyvässä seurassa, sillä niin Paavaliin suhtauduttiin monissa paikoissa, jossa hän julisti Vanhan testamentin sanaan vedoten Jeesuksen kärsimystä ja kuolemaa ristillä meidän puolestamme ja Hänen voittoaan kuolemasta ylösnousemuksessa. Ne, jotka ottivat sanan vastaan, alkoivat odottaa Jeesusta Kuninkaana, joka palaisi pian takaisin ottamaan vallan maan myös päällä. Mihin sinun elämäsi kristittyinä suuntautuu?

Pyhän Hengen vapaa johdatus (1)

Paavali ja Silas jatkoivat matkaansa Filippistä noin 180 kilometriä Tessalonikaan. Matkalla he kulkivat kahden kaupungin Amfipoliin ja Apollonian kautta ilmeisesti niihin pysähtymättä ja niissä evankeliumia julistamatta. Syytä kaupunkien sivuuttamiseen ei kerrota. Pyhän Hengen jatkuva johdatus ei noudata mitään kaavoja. Me olimme kovin valmiit antamaan Pyhän Hengen noudatettavaksi raamit ja periaatteet,

joiden mukaan hänen tulisi johdattaa meitä. Mutta hän on Herra ja hän tekee niin kuin on todella viisasta.

Kaksi kaupunkia

Työ jatkui Tessalonikassa ja Beroiassa. Molemmissa evankeliumi saavutti voittoja, mutta molempiin liittyy myös taistelunsa ja ahdistuksensa. Sekä näiden kaupunkien juutalaiset että myös itse paikkakunnat erosivat suuresti toisistaan. Tessalonika oli roomalaisen valtatievarrella, Beroia taas sijaitti syrjäisen sivutien varrella. Tessalonikan seurakunta syntyi siis strategiselle paikalle. Herra saattaa viedä julistajansa yllättäviinkin paikkoihin osoittaakseen niissä voimansa. Paavalin meno Beroiaan ei johtunut niinkään hänen suunnitelmastaan julistaa siellä evankeliumia, kuin siitä, että hänen täytyi päästä juutalaisia vainoojiaan pakoon riittävän syrjäiseen paikkaan.

Sanasta Kristukseen (2–3)

Paavali tiesi aiemmasta kokemuksestaan, että evankeliumin julistamisen aloittaminen juutalaisten parissa merkitsi hänelle aina vaikeuksia ja vainoja. Silti hänen rakautensa omaa kansaansa kohtaan ajoi hänet Tessalonikassakin aloittamaan työn heidän keskellään. Ja jälleen hän joutui vaikeuksiin.

Kolmena peräkkäisenä sapattina Paavali puhui heille Vanhan testamentin pohjalta. Hän osoitti heille millainen Messiaan tuli sen mukaan olla. Messiaan täytyi kärsiä, kuolla ja nousta kuolleista. Ennen kuin hän kertoi juutalaisille, että Nasaretin Jeesus oli heidän Messiaansa eli Kristus, hän avasi heidän silmänsä ymmärtämään Vanhaa testamenttia oikein. Jos he nimittäin avoimin silmin suostuisivat lukemaan Vanhan testamentin, heidän oli pakko löytää sieltä kärsivä ja kuoleva Herran palvelija. Vain sitä kautta kulki Messiaan tie valtaistuimelle.

Kärsivä ja voittava Kristus (3)

Mutta juuri tätä juutalaiset eivät ymmärtäneet. He näkivät vain hallitsija-Kristuksen, joka voitaisi taistelut, ja vapauttaisi orjuutetun kansansa. Kysymys kärsivästä Messiaasta oli kyllä jo aiemminkin askarruttanut rabbeja, niin että eräät olivat päätyneet kahden Messiaan teoriaan. Toinen oli kärsivä Herran palvelija ja toinen vapauttaja-kuningas. Paavali osoitti, että Messias oli vain yksi. Messias oli sekä kärsivä ja kuoleva, mutta myös kuolleista nouseva hallitsija-kuningas. Tämän opetuksensa pohjalta hän vei heidät johtopäätökseen: *"Juuri Jeesus, jota minä teille julistan, on tämä Messias, Kristus."* (3)

Paavalin menetelmänä juutalaisten parissa oli siis viedä heidät ensin ymmärtämään Vanhaa testamenttia oikein. Oikein ymmärrettynä se todistaa Jeesuksen heidän Messiaakseen, koska Jeesuksessa profetiat täyttyivät.

Seurakunta syntyi (4)

Herra sai voiton muutamien juutalaisten sydämissä. He tulivat vastoin ennakkoluulojaan vakuuttuneiksi kuulemastaan. Lisäksi evankeliumiin uskoi suuri joukko juma-laapelkääviä, eli juutalaisuuteen aiemmin kääntyneitä kreikkalaisia, joita ennakkoluulot eivät sitoneet. Myös muutamia ylhäisiä kreikkalaisnaisia ottivat vastaan sanoman Jeesuksesta Messiaana. Kreikkalainen uskonto oli jättänyt heidät tyhjiksi. Myös nämä vailla toivoa eläneet naiset Tessalonikan yhteiskunnalliselta huipulta liittyivät Paavaliin ja Silakseen.

Näin syntyi seurakunta, jolle Paavali myöhemmin lähetti kirjeensä. Niissä hän kuvaa tarkemmin seurakunnan syntyhetkiä mm seuraavaan tapaan:

Me kiitämme Jumalaa aina teistä kaikista, kun muistamme teitä rukouksissamme. Jumalamme ja Isämme edessä me lakkaamatta muistelemme teidän työtänne uskossa, vaivannäköänne rakkaudessa ja kärsivällisyyttänne toivossa Herraamme Jeesukseen Kristukseen. Me tiedämme, te Jumalalle rakkaat veljet, kuinka hän on teidät valinnut, sillä meidän evankeliumimme ei tullut luoksenne ainoastaan sanoina vaan myös voimana ja Pyhässä Hengessä ja suurella varmuudella. Tehän tiedätte, millaisia me olimme teidän keskuudessanne, teidän hyväksenne. Teistä tuli meidän seuraajiamme ja Herran, kun suuren ahdingon keskellä otitte sanan vastaan iloiten Pyhässä Hengessä, niin että teistä on tullut esikuva kaikille Makedonian ja Akhaian uskoville. Teidän keskuudestanne on Herran sana kaikunut, ei ainoastaan Makedoniaan ja Akhaiaan, vaan kaikkialle on teidän uskonne Jumalaan levinnyt. Meidän ei tarvitse puhua siitä mitään, sillä kaikki kertovat, millainen meidän tulomme teidän luoksenne oli ja miten te käännyitte epäjumalista Jumalan puoleen palvelemaan elävää ja todellista Jumalaa ja odottamaan taivaista hänen Poikaansa, jonka hän herätti kuolleista, Jeesusta, joka pelastaa meidät tulevasta vihasta. (1. Tess. 1:2–10)

Kirjeet kuvastavat myös evankeliumin kaupungissa saavuttaman voiton suuruutta. Tessalonikan seurakunnasta kehittyi erittäin keskeinen paikka koko Makedonian evankelioimisessa.

Kateus ja kiihko (5–9)

Työ Tessalonikassa ei ollut pelkkiä voittoja. Hyvin pian seurakunta, sekä Paavali ja Silas joutuivat koettelemuksiin. Ne aiheutti juutalaisten kateudesta nouseva kiihko. Kiihko oli samaa, josta Paavali itse oli palanut ennen kääntymistään ja josta hän kirjoittaa: *"Voin todistaa, että he ovat täynnä intoa Jumalan puolesta, mutta heiltä puuttuu ymmärrys."* (Room. 10:2)

He yllyttivät kansaa Paavalia ja Silasta vastaan syyttäen heitä kapinan villitsemisestä keisaria vastaan. Heidän syytökseensä sisältyi väite: *"Nyt ne koko maailman villitsijät ovat tulleet tännekin."* (6)

Se antaa kuvan Paavalin ja Silaan julistuksen vaikutuksen laajuudesta kaupungissa. Jansonin avustuksella Paavali ja Silas säästyivät väkivallasta, mutta heidän oli pakko yötä myöten paeta kaupungista Beroiaan.

Sydämen jalous (11–15)

Beroiassa Paavali aloitti jälleen työnsä juutalaisten parista synagogassa. Beroian juutalaiset olivat tessalonikalaisia jalompia, sillä he olivat halukkaita ottamaan Sanan vastaan. He tutkivat kirjoituksista, oliko asia niin kuin Paavali opetti. Jalous ei ollut herkkäuskoisuutta, joka kritiikittä uskoo mitä tahansa. Herkkäuskoinen on pian tuuliajolla. Jalo sanankuulija ei pidä omia ajatuksiaan, tulkintojaan ja ennakkoasenteitaan asioiden mittana. Sen sijaan hän vetoaa toistuvasti Raamatun sanaan ja tarkistaa siitä, onko hänelle julistettu totta vai ei.

Työrauha ei jatkunut Beroiassakaan pitkään. Kaupunkiin saapui Tessalonikasta Paavalin entisiä vastustajia kiihottamaan kansaa. Paavali jätti Silaksen ja Timoteuksen vielä Beroiaan vahvistamaan alkanutta työtä, mutta itse hän uskoon tulleiden turvasaatossa pakeni aina Ateenaan asti.

Voitot ovat sidoksissa ahdistuksiin

Seurakunnan eteneminen ja voitot ovat aina ja kaikkialla olleet sidoksissa taisteluihin, ahdistuksiin ja vainoon. Vaino ajaa kristityt liikkeelle sillä seurauksella, että evankeliumi leviää ja saadaan uusia voittoja. Ne taas johtavat uusiin vainoihin, ja ne edelleen uusiin voittoihin. Näin pyörä pyörii eteenpäin seurakunnan marssilla kohti lopullista päämääräänsä.

Saavuttamiemme voittojen suuruus on suoraan verrannollinen niitä seuraavan ahdistuksen määrään. Jokaisesta askeleesta eteenpäin on maksettava kustannukset. Ristin sanoman saavuttama aito voitto tuo mukanaan jonkin uuden ahdistuksen ja jotain uutta surua. Näin me osallistumme niihin ahdistuksiin, joiden kautta "Jumalan valtakunta tulee".

Toisessa kirjeessään tessalonikalaisille Paavali kuvaa vainojen merkitystä seuraavasti:

Siksi me itsekkin kerskaamme Jumalan seurakunnissa teistä, teidän kärsivällisyydestänne ja uskostanne kaikissa vainoissa ja ahdistuksissa, joita teidän on kestättävä. Ne ovat osoituksena Jumalan oikeudenmukaisesta tuomiosta, siitä, että teidät katsottaisiin kelvollisiksi Jumalan valtakuntaan, jonka vuoksi te myös kärsitte. Sillä Jumala katsoo oikeaksi kostaa ahdistuksella niille, jotka ahdistavat teitä, mutta antaa teille, joita ahdistetaan, levon yhdessä meidän kanssamme, kun Herra Jeesus ilmestyy taivaasta väkevien enkeleittensä kanssa tulenliekissä. (2. Tess. 1:4-7)

Jeesuksen paluu

Tessalonikan kristittyjen uskonelämä keskittyi vainojen keskellä vahvasti Jeesuksen toisen tulon odotukseen. Vaikka Paavalin sanoma oli heille: *Kristuksen piti kärsiä ja nousta kuolleista, ja sanoi: "Tämä Jeesus, jota minä teille julistan, on Kristus."* (3) heille Kristus oli myös nimenomaan Kuningas, joka saapuu pian takaisin. He esittivät Paavalille hyvin konkreettisia kysymyksiä Jeesuksen paluuseen liittyen. Niihin Paavali vastasi mm:

Veljet, emme tahdo teidän olevan tietämättömiä poisnukkuneiden osasta, ettette murehtisi niin kuin ne, joilla ei ole toivoa. Jos kerran Jeesus on kuollut ja noussut ylös, niin kuin uskomme, niin samalla tavoin Jumala myös on Jeesuksen kautta tuova poisnukkuneet esiin yhdessä hänen kanssaan. Tämän me sanomme teille Herran sanana: Me, jotka olemme elossa ja jääme tänne Herran tulemuksen, emme suinkaan ehdi poisnukkuneiden edelle, sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin. Sitten meidät, jotka olemme elossa ja olemme vielä täällä, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin, ja niin saamme aina olla Herran kanssa. Lohduttakaa siis toisianne näillä sanoilla. (1. Tess. 4:13-18)

Heti perään Paavali jatkaa:

Mutta ajoista ja määrähetkistä ei ole tarpeen kirjoittaa teille, veljet, sillä te tiedätte itse varsin hyvin, että Herran päivä tulee kuin varas yöllä. Kun ihmiset sanovat: "Nyt on rauha, ei mitään hätää", silloin turmio yllättää heidät yhtäkkiä niin kuin synnytyksenkipu raskaana olevan naisen, eivätkä he pääse pakoon. Mutta te, veljet, ette ole pimeydessä, niin että se päivä voisi yllättää teidät kuin varas, sillä kaikki te olette valon lapsia ja päivän lapsia. Me emme ole yön emmekä pimeyden lapsia. (1. Tess. 5:1-5)

Vaikuttaa siltä, että meidän aikamme uskovat ovat niin kiinnostuneita tästä ajasta, että heillä ei riitä mielenkiintoa Jeesuksen paluuseen. Kuitenkin pelkästään Uudessa testamentissa viitataan Herran tuloon ja siihen liittyviin tapahtumiin 319 kertaa eli siis joka 25. jakeessa. Jeesuksen paluuta odottavat uskovat vievät evankeliumia kaikkialle maailmaan. Heidän elämäntapansa määräytyvät myös siitä, että pian he saavat päästä katsomaan Jeesusta kasvoista kasvoihin:

Mutta koska olemme päivän lapsia, olkaamme raittiita, ja olkoon pukunamme uskon ja rakkauden haarniska ja kypäränämme pelastuksen toivo. Jumala ei ole määrännyt, että osaksemme tulisi viha vaan että saisimme pelastuksen Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, joka on kuollut puolestamme, että me, valvoimmepa tai nukuimme, eläisimme yhdessä hänen kanssaan. (1. Tess. 5:8-10)

Tarvitsemme kipeästi heräämistä valvomaan ja odottamaan Jeesusta takaisin Kuningaana.

Raamattu osoittaa Kristukseen

Raamatulla on ratkaiseva merkitys sanoman eteenpäin viemisessä. Paavali menetelmä on sananjulistuksen malli kaikkia aikoja varten. Sanan saarnan tehtävä on Raamatusta käsin osoittaa, selittää ja avata, millainen ja kuka Kristus on. Sanan kuulijoilta kysytään jaloutta. Jalo kuulija pitää sydämensä auki, ja on samalla varuillaan koetellen kaikkea kuulemaansa Raamatun sanalla.

Aina kun haluamme jonkun ihmisen pelastuvan, tehtävämme on johtaa hänet Raamatun sanan ääreen, sillä siten hän voi kohdata Jeesuksen Pyhän Hengen avatesa luetun tai kuullun Jumalan omaksi puheeksi hänen omalletunnon.

Sydänten maaperät

Suurimmat vaikeudet Herran työlle aiheuttavat ne, jotka ovat sulkeneet sydämensä uskonnollisten ennakkoluulojensa vuoksi. Heidän sydämensä on hengellisen ylpeyden kovettamaa maaperää sanalle. He ovat päästäneet omantuntonsa paatumaan ja tyytyvät elämän sijasta ulkoisiin muotoihin.

Suurinta toivoa evankeliumin työssä herättävät sellaiset sydämet kuin kreikkalaisilla naisilla oli. He elivät kulttuurin keskellä, jonka uskonto ja filosofia polkivat naisia, ja jättivät etsivät sielut janoisiksi. Ei ole ihme, että nämä naiset kääntyivät evankeliumin sanoman puoleen. He olivat etsinnässään kääntyneet juutalaisuuden suuntaan, kohti yhtä Jumalaa. Mutta he eivät olleet joutuneet sen uskonnollisen ylpeyden uhreiksi. Kun he kuuluivat sanoman ristillä kärsineestä mutta kuoleman ylösnousemuksellaan voittaneesta Jeesuksesta, he tajusivat, mistä heidän sydämensä jano voisi sammua. He löysivät Vapahtajan, jolta he saivat todellisen arvon ja merkityksen elämälleen. Evankeliumin valo voitti heidän sydämensä elämälle.

Yhteinen tehtävä

Mekin saamme tänään pyytää Jumalan johdatusta niin, että löydämme niiden ihmisten luokse, joiden sydämet ovat auki ottamaan vastaan pelastuksen sanoman. Sitä varten meidän on myös tärkeä kulkea itse lähellä Herraa päivittäisessä parannuksessa omistaen aina uuden armon Jeesuksen Golgatan sovintoveressä. Kun vaellamme rukoillen herkällä omallatunnolla Herra johtaa meidät niiden luo, jotka tarvitsevat evankeliumin sanomaa. Samalla meidän on hyvä muistaa, että ihmisten pelastamisessa Herra käyttää koko seurakuntaa eikä vain yksittäisiä uskovia. Siitä osoituksena Ateenaan yksin lähetetty Paavali viestitti Silakselle ja Timoteukselle, että he tulisivat nopeasti hänen luokseen. Me uskovat tarvitsemme toinen toisiamme voidaksemme johtaa ihmisiä pelastukseen.

Pitkä tie Herran luo - Tetsuya Fujimuran kastetodistus

Syy siihen, että minut tänään kastetaan, on Jumalan johdatus ja kohtaamieni kristittyjen rakkaus. Haluan hiukan selittää, mitä edellä sanomani tarkoittaa.

Ensi kertaa elämässäni kohtasin kristinuskon vuoden 1980 huhtikuussa. Työskentelin silloin eräässä firmassa ja aamuisin herätyskellon sijasta nousin radion ääneen. Viiden jälkeen radiosta tuli Luterilaisen tunnin ohjelma. Ohjelmassa lainattiin Paavalin opetusta siitä, että "vaikka ihminen puhuisi kuinka ihanilla sanoilla tahansa, ilman rakkautta sanat eivät kosketa kuulijan sydäntä". Sanat iskivät sisimpääni ja jäivät itämään mieleeni.

Seuraava kohtaaminen tapahtui 6.4.1996, kun osallistuin pastori Makito Masakin johtamaan miesten raamattukeskustelupiiriin ja sain kuulla opetusta Raamatusta. Siitä lähtien jo 11 vuoden ajan olemme piiriä jatkaneet ja vetäjinä ovat toimineet pastori Masakin jälkeen pastori Inagaki, Arto Hukari, Seppo Vänskä ja Jukka Kallioinen.

Alussa en ymmärtänyt Raamattua enkä liioin kyennyt sen sanomaa siksi myöskään uskomaan. Mieleeni jäivät kyllä pastori Masakin korostukset "yksin Raamattu, yksin uskosta ja yksin armosta". Sydämeeni osui 22.2.1998 pastori Masakin sanat: "Kun on tehtävä suuria valintoja elämässä, kannattaa nousta vuorelle tekemään päätös." Pienestä pitäen olen pitänyt kovasti vuorikiipeilystä. Talvisinkin nousin vuorille. Siksi ymmärsin erittäin hyvin pastori Masakin kehotuksen päätösten tekemisestä vuorella, sillä noihin aikoihin uskoin vuorten shinto -henkiin, joita kumarsin kunkin vuoren huipulla. Samoin opetus sudenkorennon toukasta, joka elää lammessa, mutta muuttuu kotelon kautta korennoiksi, avasi sydäntäni ymmärtämään opetusta armosta joka antaa iankaikkisen elämän.

Lukemalla Raamattua ja keskustelemalla ryhmässä pikku hiljaa aloin ymmärtää, mistä kristinuskossa on kysymys. Aloimme myös perheenä keskustelemaan Raamatun sisällöstä ja lukemaan sitä avaavia hengellisiä kirjoja. Vierailimme eri kirkoissa ja tutustuimme myös suomalaisiin hautausmaihin. Kaikki tämä tuntui vakuuttavalta. Kaiken keskellä tajusin, etten yrityksistäni huolimatta sittenkään kyennyt ymmärtämään. Minulle alkoi selvitä, että vain uskomalla Jumalaan ja tunnustamalla syntini voisin vasta päästä ymmärtämään sydämeistäni, mitä "yksin Raamattu, yksin usko ja yksin armo" merkitsevät.

Tilaani nyt kuvaa se, mitä Jobin kirjan alkua lukiessani oivalsin. Minulle ei riitä muodollinen usko eikä oma vanhurskaus. Päästäkseni eteenpäin minun on saatava kristinuskon Jumalaan vanhurskaus ja syntien anteeksiantamus. Päästäkseni niistä osalliseksi pyydän saada kasteen.

Kirkegaard kuvaa kirjassaan "Suuren vihreän puun alla" ihanteellista rakkautta näin: "Hyödyllisintä ja onnellisinta, mitä miehenä voin lapsilleni antaa, on se, että rakastan heidän yhteistä äitiään." Tiedän, että kysymys on ihanteesta, mutta toivoisin voivani tästedes vaeltaa Jumalan agape rakkaudessa. (2007)

Entä sinä?

Mitä Raamattu merkitsee sinulle? Löydätkö sinä sitä lukiessasi suuren määrän käskyjä ja kehotuksia, joita et mitenkään kykene noudattamaan, vai näetkö sitä lukiesasi Jeesuksen Kristuksen kasvot? Näetkö, että hän sovitti kaikki sinun syntisi ristin puulla ja nousi kolleista, jotta sinä saisit iankaikkisen elämän? Katseletko Raamattu peilin avulla kirkastetun Kristuksen kasvoja niin, että sydämesi kaipaa nähdä hänet pian kasvoista kasvoihin. Odotatko riemulla hänen paluutaan kirkkaudessa?

Ellet vielä, Herra kutsuu sinua kääntymään synneistäsi hänen puhdistettavakseen, jotta saisit armon ja Pyhän Hengen avaamaan sinulle Raamatun ihmeellisen sanoman. Jos tunnet jo Herran, sinua kutsutaan jakamaan evankeliumin salaisuutta tänäänkin niille, joiden luo Herra sinut tahtoo johdattaa.